

La gerra tèrbola

Lucía Caram, ahir al matí al Teatre de Salt, durant la presentació del nou curs escolar Foto: JOAN TRILLAS.

L'inici del curs escolar al municipi de Salt, que es va escenificar ahir al matí al Teatre Municipal, no podia tenir una convidada més original, incisiva, transgressora, i amb un toc revolucionari si es vol, com és la religiosa Lucía Caram (1966, Tucumán, Argentina). Aquesta és una monja dominica contemplativa que compagina la seva vida al claustre i l'oració amb una intensa activitat social, que l'ha portat a dirigir programes de ràdio, i també a publicar llibres amb títols suggeridors com *A Dios rogando* i *Mi claustro es el mundo*. La seva activitat social s'ha centrat a promoure el grup de diàleg interreligiós de Manresa o la Fundació Rosa Oriol, entre d'altres. Serveixi això de presentació, perquè una cosa són els mèrits i l'altra és veure-la en directe.

La xerrada que va fer ahir va ser un autèntic gerro d'aigua freda sobre qui es pensa que la recuperació econòmica ha començat i anem pel bon camí; per a aquells que es pensen que les reformes educatives es fan pensant amb els alumnes i per a aquells altres que creuen que el món de la felicitat, aquella cova de Plató basada en el consumisme, tornarà igual de poderós; dit amb altres paraules: que tornarem a ser feliços gràcies al Déu del consum. El sentit de la seva intervenció va anar més enllà del món educatiu per ser un clam a la mobilització: "Els pares no ajuden en el món de l'educació perquè molts ja no poden fer-ho envoltats de precarietat laboral, inquietuds i perturbacions." Per això, i segons la religiosa dominica, ha arribat el moment en el qual s'ha d'apostar per la coresponsabilitat i l'acció: "Hem estat esclaus d'unes normes que se'ns imposaven", exposava Caram, afegint que el drama ha vingut quan s'ha descobert que la felicitat no es pot vendre embolcallada de béns materials. "No estem obligats a comprar un món que ja no volem", va dir. Per això, i parafrasejant al dramaturg Víctor Hugo: "No hi ha res més potent que una idea a la qual li ha arribat el moment." I aquest moment per Caram ja ha arribat. Però abans ens cal centrar-nos i definir objectius. Caram va exemplificar que, quan es posa terra en una gerra d'aigua i es barreja, l'aigua es torna tèrbola, però si aquesta es deixa reposar canvia, es modifica, i es torna neta. No va ser un elogi de la paciència sense acció; per Caram ha arribat el moment de treballar, d'implicar-se per canviar les coses, i si cal enderrocar-les. "No actuar és de covards i de mediocres", va clamar. I va afegir més endavant: "Ha arribat el moment de fer la gran conspiració, aquella que ha de permetre el canvi." En el fons, i al marge de les seves paraules sonores i poderoses, Caram ens parlava d'hàbits, de constància, tot això que ens porta a fornir un caràcter, que és el que ens dotarà de personalitat. Lucía Caram ens va voler parlar a Salt de no sotmetre's, de pensar per nosaltres mateixos, de saber dir no; ens va voler advertir que segurament necessitem dels polítics, dels banquers, que no tothom és corrupte, però que cal no quedar-se a casa i passar a l'acció per canviar tot allò que ja sabem que no funciona. Segurament, com "la meva mestra espiritual Mafalda" –aquella nena que en una vinyeta vol baixar del món per més endavant preguntar on s'ha d'empènyer per ajudar–, ens cal deixar de queixar-nos i buscar les oportunitats: "La meua vida són els meus motius, i com que els motius valen més que la meua vida, em dec als meus motius."

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/16-educacio/775376-la-gerra-terbola.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss